

ΕΤΟΣ 61ον

17 Φεβρουαρίου 2013

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 7 (3116)

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΑΙ Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Ἡ θεολογία τῆς Ἐκκλησίας ἔχει τοποθετήσει τὸν ἄνθρωπο στὴν ὑψηλότερη βαθμίδα ἀξιολόγησης. Ὁ ἄνθρωπος γιὰ τὴν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ εἶναι, σύμφωνα μὲ τὴν ἔκφραση τοῦ Ἀποστόλου, «ναὸς Θεοῦ ζῶντος».

Αὐτὴ ἡ θεολογικὴ ἀλήθεια βασίζεται: α) Στὴ βιβλικὴ μαρτυρία «ποιήσωμεν ἄνθρωπον κατ' εἰκόνα ἡμετέραν καὶ καθ' ὁμοίωσιν» (Γεν. 1,26), δηλαδή ὁ ἄνθρωπος πλάσθηκε μὲ λογικὸ καὶ αὐτεξούσιο, κατ' εἰκόνα Θεοῦ καὶ γιὰ νὰ μοιάσει κατὰ χάριν μὲ τὸν Θεό. β) Στὴ φυσιολογία τοῦ ἀνθρώπου, στό φυσικὸ χάρισμα τοῦ ἐνδιάθετου καὶ ἔναρθρου λόγου, στό προσόν πού ἔχει νὰ σκέπτεται, νὰ διαλογίζεται, νὰ κρίνει, νὰ μιλάει καὶ νὰ καταγράφει τίς σκέψεις του. γ) Στὴν προσωπικὴ συμπεριφορὰ τοῦ ἀνθρώπου πού ξεφεύγει ἀπὸ τὰ στενά ὅρια τῶν ἐνστίκτων, δημιουργεῖ δικό του χαρακτήρα, γίνεται πρόσωπο μοναδικὸ καὶ ἀνεπανάληπτο. Κυρίως, ὅμως, στό μυστηριακὸ γεγονός ὅτι χρίσθηκε μὲ τὴ σφραγίδα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ ἔγινε κοινωνὸς τῆς ἁγιαστικῆς χάριτος τοῦ Δημιουργοῦ.

Ἡ ἀγιότητα τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ ἀγιότητα τοῦ ἀνθρώπου

Τὰ μυστήρια τελοῦνται μὲν σὲ χειροποιήτους ναοὺς, ὅμως τὴ χάρη τους τὴν καρπώνεται ὁ ἄνθρωπος, τόσο στὴν ψυχὴ, ὅσο καὶ στό σῶμα, καὶ γίνεται ἔμψυχος, ζωντανὸς ναὸς θείας χάριτος καὶ ἁγιασμοῦ. Μὲ αὐτὸ τὸν τρόπο γίνεται κατανοητὴ καὶ ἡ φράση ὅτι ὁ Θεὸς «οὐκ ἐν χειροποιήτοις ναοῖς κατοικεῖ» (Πράξ. 17,24). Εἶναι πηλασμένοι νὰ ἐπιδιώκει, μὲ σεβασμὸ στό πρόσωπο τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ, τὸν ἁγιασμένο τρόπο ζωῆς, ὅπως ὁ ἀπ. Παῦλος γράφει, «ἐπιτελοῦντες ἀγιωσύνην ἐν φόβῳ Θεοῦ» (Β' Κορ. 7,1).

Μία ἀπὸ τίς θεῖες ιδιότητες τοῦ Θεοῦ εἶναι ἡ ἀγιότητα. Ὁ Χριστὸς ἀποκαλεῖ τὸν Πατέρα του στὴν Ἀρχιερατικὴ προσευχὴ Του «Πάτερ ἅγιε» (Ἰω. 17,11). Καὶ οἱ προφῆτες τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης εἶδαν τοὺς ἀγγέλους νὰ ὑμνοῦν τὸν Θεὸ λέ-

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Β΄ Κορ. στ΄ 16-ζ΄ 1)

Ἡ καθαρότητα τῆς σαρκὸς καὶ τοῦ πνεύματος

Ἄδελφοί, ὑμεῖς ἐστε ναὸς Θεοῦ ζῶντος, καθὼς εἶπεν ὁ Θεὸς «ὅτι ἐνοικῆσω ἐν αὐτοῖς καὶ ἐμπεριπατήσω, καὶ ἔσομαι αὐτῶν Θεός, καὶ αὐτοὶ ἔσονται μοι λαός. Διὸ ἐξέλαθε ἐκ μέσου αὐτῶν καὶ ἀφορίσθητε, λέγει Κύριος, καὶ ἀκαθάρτου μὴ ἄπτεσθε, καὶ γὰρ εἰσδέξομαι ὑμᾶς, καὶ ἔσομαι ὑμῖν εἰς πατέρα, καὶ ὑμεῖς ἔσεσθέ μοι εἰς υἱοὺς καὶ θυγατέρας, λέγει Κύριος παντοκράτωρ». Ταύτας οὖν ἔχοντες τὰς ἐπαγγελίας, ἀγαπητοί, καθαρίσωμεν ἑαυτοὺς ἀπὸ παντὸς μολυσμοῦ σαρκὸς καὶ πνεύματος, ἐπιτελοῦντες ἀγιωσύνην ἐν φόβῳ Θεοῦ.

γοντας: «Ἄγιος, ἅγιος, ἅγιος, Κύριος Σαβαώθ...» (Ἦσ. 6,3). Καὶ εἶναι θέλημα τοῦ Θεοῦ ὁ ἄνθρωπος νά κοινωνεῖ τῆς ἀγιότητός Του ὅπως ἀναφέρεται στή Βίβλο: «Ἄγιοι γίνεσθε, ὅτι ἐγὼ ἅγιός εἰμι» (Λευι. 19,2).

Πῶς γίνεται πράξη ἡ δυνατότητα ἀγιασμοῦ τοῦ ἀνθρώπου

Εἶναι ἰσχυρὸν αὐτονόητο ὅτι ὁ ἄνθρωπος, ἐπειδὴ εἶναι δημιούργημα τοῦ ἁγίου Θεοῦ, νά ἐπιδιώκει στή ζωὴ του νά ἀγιάσει. Δέν εἶναι, ὅμως, αὐτονόητο ἂν θέλει νά ἀγιάσει. Διότι δέν εἶναι φυσικό χάρισμα στόν ἄνθρωπο ἡ ἀγιότητα, ὅπως εἶναι στόν Θεό. Εἶναι δυνατότητα πού ἔχει κατὰ χάριν, ἂν βέβαια τὴν ἀξιοποιήσει. Χαρακτηριστικά εἶναι τὰ ῥήματα τοῦ ἁπ. Πέτρου: «Ἐτοιμαστεῖτε πνευματικά καὶ μείνετε ἄγρυπνοι. Ἄφοῦ ἔχετε πάρει τὴν ἀπόφαση νά ὑπακούετε στόν Θεό, μὴ ἀφήνετε τώρα νά ρυθμίζουσι τὴν ζωὴν σας οἱ ἐπιθυμίες, πού εἶχατε πρὶν τὸν γνωρίσετε. Ἀντίθετα, ὅλη σας ἡ συμπεριφορὰ νά εἶναι ἀγία, ὅπως ἅγιοι εἶναι καὶ ὁ Θεός πού σᾶς κάλεσε» (Α΄ Πέ. 1,13-15).

Ἡ πνευματικὴ ἐγρήγορση γιὰ νά μὴν παρασυρθοῦμε ἀπὸ ἐφάρμαρτες ἐπιθυμίες καὶ ῥηγισμούς, γιὰ νά μὴν παλινδρομήσουμε σὲ πράξεις τοῦ παρελθόντος ἀλλὰ νά ἐπιμείνουμε στὴν ὑπακοὴ τῶν ἐντολῶν τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας εἶναι τὸ πρῶτο βῆμα τοῦ ἀγιασμοῦ μας. Νά καθαρίσουμε, ῥέει ὁ ἁπ. Παῦλος, τοὺς ἑαυτοὺς μας «ἀπὸ παντὸς μολυσμοῦ σαρκὸς καὶ πνεύματος», δηλαδή, ἀπὸ καθετὴ πού μολύνει τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴ μας. Διότι ἡ ἐπιθυμία τῶν πρωτοπλάστων γέννησε τὴν παρακοὴν καὶ ὀδήγησε στὴν πτώση. Ἐχασαν οἱ πρωτόπλαστοι τὴν χάριν τοῦ ἀγιασμοῦ πού εἶχαν πρῶτα στό κῶρο τοῦ Παραδείσου.

Τὸ δεύτερο καὶ σημαντικὸ βῆμα εἶναι ἡ ἐνεργὸς συμμετοχὴ μας στή λατρευτικὴ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας. Διότι ὁ ἀγιασμός δέν εἶναι μόνο θεωρία, ἀλλὰ κυρίως πράξη, εἶναι προσωπικό βίωμα. Εἶναι ἐμπειρία ὁλόκληρης τῆς ἀνθρώπινης ὑπαρξῆς, ὅταν ὁ ἅγιος Θεὸς Πατέρας μὲ τὴν ἀγιαστικὴν Του χάριν κάνει τὸν πιστὸ ἄνθρωπο υἱὸν κατὰ χάριν, συγγενὴ τῆς ἀγιότητός Του. Διότι ὅπως χαρακτηριστι-

Μετάφραση τῆς Ἀποστολικῆς περικοπῆς

Ἀδελφοί, σεῖς εἴσθε ναὸς τοῦ Θεοῦ τοῦ ζωντανοῦ, καθὼς εἶπεν ὁ Θεός, Θά κατοικήσω μέσα τους καὶ θά περπατήσω μεταξύ τους καὶ θά εἶμαι Θεός τους καὶ αὐτοὶ θά εἶναι λαός μου. Διὰ τοῦτο φύγετε ἀπὸ μέσα ἀπ' αὐτούς καὶ χωρισθῆτε, λέγει ὁ Κύριος, μὴ ἐγγίζετε ἀκάθαρτον καὶ ἐγὼ θά σᾶς δεχθῶ, καὶ θά εἶμαι Πατέρας σας καὶ σεῖς θά εἴσθε υἱοὶ μου καὶ θυγατέρες, λέγει ὁ Κύριος ὁ Παντοκράτωρ. Ἐπειδὴ λοιπὸν ἔχομεν αὐτὰς τὰς ὑποσχέσεις, ἀγαπητοί, ἄς καθαρῶς ἑαυτούς μας ἀπὸ κάθε μολυσμὸν σαρκὸς καὶ πνεύματος, τελειοποιούμενοι εἰς τὴν ἀγιωσύνην μὲ φόβον Θεοῦ.

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλα, Ἀρχιμ. Εὐδ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀλιβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

κά πάλι ἀναφέρει ὁ ἀπ. Παῦλος «θά εἶμαι γιὰ σᾶς ὁ Πατέρας καὶ ἐσεῖς θά εἴσθε γιοὶ καὶ θυγατέρες μου» (Β' Κορ. 6,17-18). Αὐτὴ ἡ σχέση καλλιηργεῖται μέσα στὸ ἱλαρευτικὸν χώρον τῆς Ἐκκλησίας, διότι ἐκεῖ τελεῖται ἡ εὐχαριστία τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους καὶ τῆς ἀγάπης τῶν ἀνθρώπων πρὸς τὸν Θεό, ἡ ἀναίμακτος θυσία τοῦ Χριστοῦ. Ἐκεῖ ὀλοκλήρω τό ἐκκλησιαστικὸν ἐπικαλεῖται τὸν Πατέρα Θεὸν καὶ ἀπαγγέλλει τὴν Κυριακὴν προσευχήν: «Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς ἁγιασθήτω τό ὄνομά Σου».

Ἡ ἔννοια τῆς ἀγιότητος γιὰ τὸν σύγχρονον ἄνθρωπον

Στὴν ἐποχὴ μας ἡ λέξις «ἀγιότητα» ἔχει διάφορες ἐρμηνεῖες πού πολλοὶ ἀπ' αὐτέας δὲν συμφωνοῦν μὲ τὴν ἐρμηνείαν πού δίνει ἡ Ἐκκλησία.

Πολλοί, κινούμενοι ἀπὸ συναισθηματισμό, προσδίδουν σέ συμπαθὴ πρὸς αὐτούς πρόσωπα τό χαρακτηρισμὸν ἅγιος, ἐπειδὴ σέ κάποιες στιγμὲς ἡ συμπεριφορὰ καὶ οἱ πράξεις τους συγκίνησαν καὶ προκάλεσαν ἐντύπωση καὶ θαυμασμό. Καὶ συχνά ἀκούγεται ἡ φράσις «αὐτὸς ἢ αὐτὴ εἶναι ἅγιος ἄνθρωπος» ἐπειδὴ ἡ εὐγένειά τους ἢ ἴσως ἡ ἀνεκτικότητά τους καὶ ἡ καλοσύνη τους ἐντυπώσαν.

Ἄλλοι θεωροῦν τὴν ἀγιότητα ἀνέφικτη ἢ καὶ μὴ ἀναγκαία γιὰ τὸν ἄνθρωπον. Δὲν συσχετίζου, εἴτε λόγῳ ἀπιστίας εἴτε λόγῳ ἀγνοίας, τὸν ἄνθρωπον μὲ τὴν τελειότητα καὶ μὲ τὴν ἀγιότητα τοῦ Θεοῦ. Εἶναι οἱ «σάρκα φοροῦντες καὶ τὸν κόσμον οἰκοῦντες» ἄνθρωποι πού δὲν ἀντιλαμβάνονται τὴν πνευματικὴν ὑπόστασιν τοῦ ἀνθρώπου. Πιστεύουν στὸ σαρκικὸν ἄνθρωπον.

Ἄλλοι πάλι πού ἀνήκουν σέ διαφορετικὰ ὁμολογία πείστεως καὶ σέ ἄλλες θρησκείας ἔχουν τὰ δικά τους μέτρα χαρακτηρισμοῦ ἑνὸς ἀνθρώπου ὡς ἁγίου. Ὑπάρχουν, τέλος, καὶ ἐκεῖνοι πού ἀπορρίπτουν τὴν ἔννοιαν τῆς ἀγιότητος διότι δὲν πιστεύουν στὴν ὑπαρξὴν τοῦ Θεοῦ.

Σέ ὅλες αὐτέας τίς ἀντιλήψεις καὶ θέσεις ἡ Ἐκκλησία καταθέτει τὴν ἀγιαστικὴν ἐμπειρίαν τῶν ἱερῶν μυστηρίων, ὅπου οἱ πιστοὶ δέχονται τὴν χάριν καὶ ἐνέργειαν

17 Φεβρουαρίου 2013: ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΖ΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ (ΤΗΣ ΧΑΝΑΝΑΙΑΣ)
Θεοδώρου μεγαλομάρτυρος τοῦ Τήρωνος († 307). Μαριάμνης ἀδελφῆς τοῦ ἀποστόλου
Φιλίππου (α΄ αἰ.), Αὐξιβίου ὀσίου, Μαρκιανοῦ καί Πουλχερίας τῶν εὐσεβῶν βασιλέων,
Θεοσπρίκτου ὀσίου, Θεοδώρου νεομάρτυρος τοῦ ἐν Μυτιλήνῃ (1795).
Ἦχος: δ΄ – Ἐωθινόν: Δ΄ – Ἀπόστολος: Β΄ Κορ. στ΄ 16-ζ 1 – Εὐαγγέλιον: Ματθ. ιε΄ 21-28.
Ἡ ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 24 Φεβρουαρίου, (ΙΣΤ΄ Λουκᾶ), Τελώνου καί Φαρισαίου.
Ἀπόστολος: Β΄ Κορ. δ΄ 6 - 15 – Εὐαγγέλιον: Λουκ. ιη΄ 10-14.

τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καί αἰσθάνονται τήν παρουσία τοῦ Παρακλήτου μέσα τους, ὅπως ὁ ἴδιος ὁ Θεός ἐξηγεῖ, «ὅτι ἐνοικίηκε ἐν αὐτοῖς καί ἐμπεριπατήσω, καί ἔσομαι αὐτῶν Θεός» (Λευι. 26,12)· δηλαδή, ὅτι κατοικεῖ μέσα στοὺς πιστοὺς ἡ χάρις τοῦ τέλειου Θεοῦ, πού ἀναπληρῶνει τίς ἐλλείψεις τους καί τοὺς ἀγιάζει.

Ἄρχιμ. Χ. Ν.

Ἀπό τίς νέες ἐκδόσεις τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας

ΧΡΗΣΤΟΥ ΣΠ. ΒΟΥΛΓΑΡΗ, Ὁμοτ. Καθηγ. Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΑΡΧΕΓΟΝΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ 30-70 μ.Χ.

(Α΄ ἔκδ., σχῆμα 17x24 ἑκατ., σελ. 696)

Ὁ ὁμότιμος Καθηγητής τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κ. Χρήστος Βούλγαρης, μέ τή μακρά ἐπιστημονική ἐνασχόλησή του κατά τό παρελθόν μέ διάφορες πτυχές τοῦ θέματος, διαπραγματεύεται τή μελέτη τῆς ζωῆς καί τή δράση τῆς ἀρχηγόπου Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, ἔργο ἄκρω δυσχερές καί ἐπίπονο.

ΟΜΙΑΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΡΙΟΥ»: 1) Κάθε Σάββατο καί ὥρα 6.00 μ.μ. γίνεται τό κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου», στόν Ἱ. Ναό Ἁγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου) Ἀθήνα. Προηγείται ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ἑσπερινοῦ, στήν ὁποία περιστασιακῶς θά χοροστατεῖ ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος καί θά ὁμιλεῖ. 2) Κάθε Παρασκευή καί ὥρα 5.30 μ.μ. γίνεται τό κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου» στόν Ἱ. Προσκυνηματικό Ναό Ἁγίας Βαρβάρας στόν ὁμώνυμο Λῆμο Ἀττικῆς. Προηγείται ἡ Παράκληση τῆς Ἁγίας καί ὁμιλεῖ ἕνας ἀπό τοὺς Ἐφημερίους τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἐβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰασιῶν 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότης - Διευθυντής· Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διευκρίτιση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπό τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ΄ ὅλο τόν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr